

מתוק מדבש

כניסת השבת – 16.07
יציאת השבת – 17.18
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 17.38
(אופק חדרה)

יום שישי בשעה 15.00 שיעור על פרשת
השבוע: (להאזנה 03-6171111)

ביום שבת קודש 14.00 שיעור פ"ש
מנחה בשעה 15.00

ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת. ג, אולגה
פראכט פאסט פאסט ה'

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י

הרב ברוך בוקרה שליט"א

פניית הכנסת 'פני יוסף' בשעת אולגה

ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' במלפון 073-2951228

שנה שמינית – גיליון 301
פרשת ויחי תשפ"ב

תפילין מהודרות שנכתבו ע"י רבי משה מפשעוורסק זיע"א והיו מיוחסות מאד. הרבי זיע"א היה מקפיד להניח אותן רק בערב יום הכיפורים.

יום אחד בא אליו עני ואמר לו שאין לו תפילין והרבי נתן לו את אותן תפילין מיוחסות. שאלו החסדים 'למה?' והרבי ענה: כתוב בתורה (ויקרא ג, טז) 'כל חלב לה'... ללמדנו שלקב"ה צריך לתת את החלק הטוב. ומאיך כתוב (משלי יט, טז) 'מלוח ה' חונן דל' וכיוון שנתתה לעני כמוה כנתתה לקב"ה לכן צריכים לתת לעני את הטוב ביותר.

וכך מסופר בירושלמי (פסחים סוף פ"ד): פעם אחת שלחו את רבי עקיבא ועמו עוד אחד מן החכמים לאסוף כסף לצדקה. הגיעו לפתח בית אחד, וכשרצו להיכנס שמעו קול של ילד קטן השואל את אביו: 'מה נאכל היום?' ענה לו האב: 'טרורסמין' שהוא ירק שאפשר לקנותו בזול. הוסיף האב ואמר: 'אבל אל תקנה מן הסחורה הטריה שהגיע היום לשוק, אלא צא וחפש שיריים מן הסחורה הכמושה שנשארה מאתמול. ממנה בוודאי ימכרו לך במחיר זול יותר.' כיון ששמעו דברים אלו, אמרו: 'מאחר שהוא מצטמצם כל כך בצרכי ביתו, משמע שאין לו מעות כעת. המשיכו בדרכם מבלי לפקוד את בית האיש הזה' בדרכם חזרה, לאחר שגבו צדקה מכל בני המקום, שבו ובאו אצל האיש ההוא. שאל אותם האיש: 'מדוע שיניתם המנהג הקבוע שלכם לבוא אל ביתי לפני לכתכם אל שאר האנשים?' אמרו לו: 'באמת באנו תחילה אליך, אך מאחר ששמענו את הדברים שהיו בינך ובין הילד, סברנו שהיום לא נוכל לקבל ממך נדבה הגונה כמנהגך.'

השיב להם בעל הבית: 'מה שביני לבין בני אתם יודעים, אבל לא מה שביני לבין בוראי. וכי יודעים אתם מה בלבי לדבר מצוה? אף על פי שאני מקמץ בהוצאות ביתי אינני מקמץ בהוצאות צדקה. לכו אל אשתי ואמרו לה שתיתן לכם מידה אחת מלאה דינרים'. הלכו ואמרו לה מה שציווה בעלה. שאלה אותם האשה: 'ואיזו מידה אמר לכם גדושה או מחוקה?' השיבו לה: 'סתם אמר לנו'. והיא בצדקתה אמרה: אני אתן לכם גדושה ואם יאמר לכם בעלי שכך הייתה כוונתו הרי זה כדבריו, ואם לאו - אנכה את הגידוש מחשבון כתובתי'. כששמע בעלה צדקתה, כפל לה את כתובתה. *מתוק לעצם*

וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבור את

אביו אחרי קברו את אביו (נ', ד')

ויש לשאול: המילים 'אחרי קברו את אביו' לכאורה מיותרות שהרי נאמר 'וכל העולים אתו לקבור את אביו'? תירץ באופן למדני הגאון מרוגאצ'וב זיע"א: הקדמה: מובא בירושלמי (תענית ד, ב) 'כסדר ישיבתם בסעודה כך סדר קבורתם של האבות.

שיכל את ידיו כי מנשה הבכור (מח', יד')

ויש לשאול: מדוע נאמר 'כי מנשה הבכור'? וכי שייך לומר שיעקב עשה כך בגלל שמנשה הבכור?

ואכן רש"י מבאר: המילה 'כי' באה כאן במובן של 'אף על פי' ולא 'בגלל'. דהיינו יעקב שיכל את ידיו בידיעה ברורה אע"פ שידע שמנשה הוא הבכור.

ואילו ה'נועם אלימלך' זיע"א הסביר כך: יעקב רצה לשים את יד ימינו על אפרים, הבעיה הייתה שיוסף העמיד את מנשה בצד ימין של יעקב. יעקב יכול היה לבקש ממנשה לעבור לצד שמאל, אבל אז הוא היה פוגע בו.

ולכן הוא השאיר את מנשה בצד ימין ובמקום זאת הוא שיכל את ידיו ומניח את יד ימינו על אפרים הצעיר.

וזה שנאמר 'שיכל את ידיו' ואם תשאל מדוע הוא לא החליף את מקומו? התשובה היא 'כי מנשה הבכור' והוא לא רצה לפגוע בכבודו. *מתוק לעצם*

ובעניין זה מסופר על הגאון מטשיבין זיע"א שפעם אחת

הוזמן להכנסת ספר תורה של יהודי עשיר. במעמד סיום כתיבת האותיות הוזמן הצדיק לכתוב אות בספר תורה, הרב סירב לכתוב בעצמו וביקש מהסופר שיכתוב בשליחותו והוא רק יאחז בידו וכך עשו כולם אחריו. ולמה הצדיק נהג כך? התשובה: הוא ראה בין האורחים יהודי שע"פ מעשיו אינו ראוי לכתוב בעצמו. וכדי לא לביישו הוא גרם בעקיפין שאף אדם לא יכתוב בעצמו אלא כולם יכתבו ע"י הסופר ובלבד שלא לבייש יהודי.

בקהלם אל תחד כבודי (מט', ו')

רש"י: בקהלם - כשיקהיל קרח, שהוא משכטו של לוי, את כל העדה על משה ועל אהרן, 'אל תחד כבודי' שם, אל יתחד עמהם שמי, שנאמר 'קרח בן יצהר בן קהת בן לוי', ולא נאמר 'בן יעקב' וב'מאור ושמש' ביאר בדרך רמז: 'בקהלם' היינו כשיתקהלו על משה ואהרן 'אל תחד כבודי' לא יתאחדו ולא יאחזו במידתו של יעקב שהיא 'תתן אמת ליעקב' כי אם יתערב בזה ממידת האמת אזי ח"ו יהיה כח למחלוקתם...

ואכן הבעיה הגדולה היא כאשר אנשים נכנסים למחלוקת כדי להשיג את האמת... ועל זה הם הולכים בכל הכח. ומכאן למדנו שגם זו היא מידה מגונה. *מתוק לעצם*

מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך (מט', כ')

הגאון רבי אליהו הכהן מאיזמיר זיע"א ביאר פסוק זה בדרך מוסרית נפלאה: 'מאשר' - יהודי צריך לקחת דוגמה מאשר 'שמנה לחמו' שאפילו כאשר אכל לחם היה בעיניו כמאכל שמן ודשן. אבל 'והוא יתן' כשהתבקש לתת צדקה לעני הוא פתח את ידו ונתן 'מעדני מלך'. *מתוק לעצם*

ובעניין זה מסופר על ה'אמרי אמת' מגור זיע"א שהיו לו

הוא ניסה לחשוב... אולי לשים את זה? או את זה? אבל הוא לא הצליח להבין מה לשים על לוח הפרסומת... החברה אמרה לו שהוא צריך להחליט מהר מה הוא רוצה לשים כי יש לו רק 90 יום וזה רק יורד לו מהימים... ואז הבזיק במוחו רעיון... הוא ביקש לפרסם בכל יום את מספר הימים שנשארו לו לתום הפרסום. וכך בכל יום פרסם ANOTHER 90 DAYS (עוד 90 יום) ולמחרת 89, 88 וכן הלאה...

האנשים באזור התחילו להיות סקרנים 'בשביל מה הספירה לאחור?' ולא הצליחו להבין את זה, בינתיים הספירה לאחור ממשיכה 78, 79, 80...77.

יום אחד הוא מקבל שיחת טלפון מעיתון מקומי שהם רוצים לראיין אותו ע"מ לברר למה המודעה מיועדת? ומה צפוי? אבל הוא אמר להם שהוא לא יכול להגייד כי זו הפתעה...

האנשים התחילו להיות יותר סקרנים 'מה זו הספירה הזו?' הימים ירדו ל-18, 19, 20, 19, 18, 17, 16, 15, 14, 13, 12, 11, 10, 9, 8... עד שזה היה עד יום מספר 4.

וכיצד סדר הישיבה בסעודה? מובא בגמרא (ברכות מו, ב): בזמן שהן שתי מטות גדול מסב בראש ושני לו למעלה הימנו (משמאלו), ובזמן שהם שלוש גדול מסב באמצע, שני לו למעלה הימנו (מימינו) שלישי לו למטה הימנו (משמאלו). לפי זה יוצא שכאשר נפטר יצחק הוא נקבר לשמאלו של אברהם, אבל כאשר באו לקבור את יעקב היו צריכים להעביר את יצחק ולקברו לימינו של אברהם ואת יעקב לשמאל אברהם.

וזה שאומר הפסוק 'וכל העולים אתו לקבור את אביו והכוונה לקבור את יעקב. ו'אחרי קברו את אביו' הכוונה ליצחק שהוא אביו של יעקב והכוונה אחרי שקברו את יצחק בשנית מימין אברהם.

אֶצְטִיִּין עִינֵי אַחַר אִתְּכֵן דְּפִדְיוֹתָא

אִתִּי יִקְרָה אַחֲרַי יִבְרַךְ אַחֲרַי תְּנִיחַ לִי וְהוּא לִי רֹצֵה שְׂהוּא יִלְקַח הַתְּשׁוּבָה: כַּעֲדָת אִתְּכֵן חֲסִידֵי חַיִּי תְּנִיחַ לִי וְכוּלְתָא לְתַפִּילָיִן...

רציון וסיפור: יעקב עלה לפרסום 90 יום אחר דאדא!!!

ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים (מז', כט')

רש"י: חסד שעושים עם המתים הוא חסד של אמת שאינו מצפה לתשלום גמול מובא במשנה (סוטה א', ט'): בשכר שנתעסק יוסף בקבורתו של יעקב אביו זכה שמשה רבנו בכבודו ובעצמו נתעסק בקבורתו שלו.

ובעניין זה להלן סיפור מעניין (שלח לי הרב בניציון סנה שליט"א) שאירע לפני חג החנוכה השנה (תשפ"ב) בלוס אנג'לס:

ממול לאחת הישיבות החשובות הוצב שלט פרסומת ענק בגובה של בניין גבוה, תמיד היו עליו פרסומות... אבל לפני כמה חודשים העלו עליו פרסומת לא צנועה ובלתי הולמת. לבחורי הישיבה לא היה הרבה מה לעשות זולת פשוט להשתדל לא להסתכל...

לאחר כמה ימים עבר שם יהודי וראה את התמונה, הוא חשב לעצמו שזה לא הגיוני שבחורים שלומדים יום שלם יראו את התמונה הזו מול עיניהם... הוא התקשר לחברת הפרסום ושאל אם הוא יכול לשכור את הלוח של הפרסומת, והם ענו שהשלט כבר הוזמן...

היהודי החל להתחנן בפניהם שהוא רוצה והוא מוכן לשלם כל מחיר שהם רוצים... בשלב מסוים הם אמרו לו שתמורת 1,000 דולר ליום הוא יכול לקבל את הפרסומת... היהודי חשב לעצמו מה הוא יכול לעשות?

ואז הוא החליט החלטה אמיצה, היות ויש לו בחיסכון 90,000 דולר אותן הוא חסך מזה שנים רבות, הוא פשוט יקח את הכסף וישכיר את השלט למשך 90 יום ובתקופה זו הוא יזכה להציל את עיניהם של אותם בחורי חמד. וממחשבה למעשה...

הוא התקשר לחברת הפרסום והודיע כי הוא מעוניין בשלט למשך 90 הימים הבאים, למחרת החברה מתקשרת אליו שהם הורידו את הפרסומת השנייה והוא יכול להעלות את המודעה שלו...

קעת הייתה לו בעיה אחרת - איזו מודעה הוא ישים שם?

תְּנִיחַ לִי
הַפְּרִסְמָה שְׂנֵאתָ
צ"י ה'יהודי

באותו היום הוא מקבל טלפון מחברת 'קולה קולה' והם אמרו לו כך: 'תראה, אנו לא יודעים מה הולכת להיות ההפתעה, ואנו מבינים שאתה לא תספר... אבל יש לנו הצעה עבודה, היות ונעשה רעש תקשורתי ענק לנושא אנו רוצים לקנות את היום האחרון ולפרסם שם פרסומת שלנו תמורת 3 מיליון דולר!!!

היהודי הסכים הוא קיבל מהם את הכסף והם פרסמו ביום האחרון מודעת ענק של שני בקבוקי קולה זוהרים עם הכיתוב של 'קוקה קולה' ועוד סלוגן שלהם.

אחים יקרים! מה שקרה כאן זה שאותו יהודי הסכים 'לתרום' 90 אלף דולר!!! שזה למעשה כל חסכונו ולמה? לא כדי לקבל רכב יוקרתי וכדומה, אלא כדי לקנות זכויות לעצמו לעולם הבא ולעשות חסד עם בחורי חמד ולשמור על עיניהם הקדושות.

והקב"ה לא נשאר חייב - הוא שילם לאותו יהודי בכפלי כפלי כפליים מהשקעתו!!! כאן בעולם הזה, וזה מלבד הזכות העצומה ששמורה לו בעולם האמת.

הלקח הנוסף מהסיפור הוא עד כמה יהודי צריך למסור נפש כדי להתרחק ולהרחיק את ילדיו מכל ראיות אסורות ובעיקר מה'סמארטפונים' שמכילים תועבות נוראות.

וצריך לדעת כי למי שהורגל בכך זה באמת קשה... אבל הסיפור הזה מוכיח שמי שימסור נפש ויתנתק מהטומאה הזו הקב"ה לא יישאר חייב וישלם לו בכפלי כפליים וזה מעבר לשכר העצום ששמור לו בעולם האמת.

אִתְּכֵן חֲסִידֵי חַיִּי תְּנִיחַ לִי וְכוּלְתָא לְתַפִּילָיִן

שבת שלום ומבורך!!!

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל
תמר בוארון בת מויל ז"ל / דינה בת נגיה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מיימון טפירו
בן מויל טוב ז"ל / רחל (רשל) בת נעילה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להעלאת: דקל מלכה - להעלחה / אורי ישראל - רפז' / סוזן בת
ימנה - רפז' / אהרון בן מסעודה - רפז' / דוריאן הודיה בת נעמי
- לרפז' / נועם חן בת שולח - רפז'